दीप्यते। स च कामः इदं सर्व्वं जगत् प्रतिलक्ष्य पप्रथे प्रथितोऽभूत्। वशी स्ववशः सन् ऋतून् वसन्तादीन् उत्सृजते उत्कर्षेण निर्म्मिमीते॥

अथ षड्विंशीमाह। "कामस्तदग्रे समवर्त्तताधि। मनसो रेतः प्रथमं यदासीत्। सतो बन्धुमसति निरविन्दन्। हृदि प्रतीष्या कवयो मनीषा" इति। ईश्वरकामस्तुतिरियम्। तस्यान्तर्मनसि कामः समवर्त्तते इदं सृजेयमिति हि ब्राह्मणं प्रजापतेः कामः तदानीं अग्रे जगत्सृष्टिसमये समवर्त्तत प्रादुरभूत्। इदं सर्व्वं सृजेयमिति प्रजापतेर्मनसः प्रथमं यद्रेत आसीत् कामरूपं तं कामस्य सृजतः जगतः कार्य्यभूतं बन्धुं निदानभूतं असति कारणभूते प्रजापतौ स्थितं कवयो निरविदन् निष्कृष्य विन्दन्। केनोपायेनेति तदुच्यते, हृदि प्रतीष्या कवयः स्वे स्वे हृदये मनीषया योगसंस्कृतया बुध्या प्रतीष्या जगत्कारणमिति निश्चितवन्तः प्रजापतेः काम एव सृष्टिकारणमिति काम एव कारणमव्यक्तत्वादसदित्युच्यते। कार्य्यं तु व्यक्तत्वात् सदित्युच्यते। एतच्च मन्त्रद्वयं दिवश्येनीष्टिषु द्वितीयस्यामिष्टौ याज्यानुवाक्यारूपेण विनियोजनीयम्। अतएव तत्र प्रतीकद्वयमाम्नातम्, कामो भूतस्य कामस्तदग्र इति॥

अथ सप्तविंशीमाह। "त्वया मन्यो सरथमारुजन्तः। हर्षमाणासो धृषता मरुत्वः। तिग्मेषव आयुधा सꣳशिशानाः। उपप्रयन्ति नरो अग्निरूपाः" [१०] इति। मरुच्छब्देन वेगो लक्ष्यते, हे मरुत्वः वेगयुक्त मन्यो क्रोध त्वया प्रेरिताः नरो